

ISTEN EGYEDÜL VAN

Isten nem halt meg, amint azt elke-seredett filozófusok és botcsinálta ideológusok állították, nem is alszik, amint azt hízelgő vulgármaterialisták, akik vacillálnak hit és nem-hit között, szeretnék bemagyarázni a gyanakvó tömegnek. Hogyan is térhetne nyugovóra, amikor az ember folytonosan megzavarja, fölveri pihe-néséből, tüzet okád földre és égre? Talán fáradtan ledől néha egy-egy csillagkerevetre, talán elnyújtózna egy-egy galaxis tövében, de fáradtsá-ga nem ereje gyöngüléséből fakad, relaxációja nem lehet felfrissítő ki-kapcsolódás, mert el-elborzad embe-re láttán, annak gaztetteitől, hamissá-gától, torzulásaitól. Nem, Ő nem *ilyet* teremtett. Nem az állatvilágba vissza-süllyedő lényt. Várt és várt évmillió-kon át, hogy végül mégiscsak az lesz belőle, aminek szánta: saját képe és hasonlatossága a glóbusz méreteiben.

Annyi, de annyi lehetőséget adott eddig a javulásra. Reménykedett, hogy ebből az ösztönös bűnözőből idővel nem válik tudatos gonosztevő, hanem – fölismerve cselekedeteinek következményeit, istentelenségének járványát – meggyógyítja önnönma-gát, s békét és harmóniát hoz a világ-egyetembe. De mindennek az ellen-kezője történt. Hiába küldte tanúként előbb Buddhát, utána Jézust, hátha testet öltött szavai hitelesebbek és meggyőzőbbek, nem hittek egyiknek sem. A Magasságbéli türelemmel vi-selte a szörnyű háborúkat, a természet gyilkolását, az űr gögös hódítgatásait, ami olyan óriási összeget emészt föl, hogy ezzel megszüntethető lenne pla-nétánkon az éh- és szomjhalál, a haj-léktalanság, s megállítható a flóra és fauna pusztulása.

Az ember kiégett, lelkét vesztett, csökkent lény lett, akiből kifogyott a szeretet, a megértés, a jövő féltésének aggodalma. Hekatombakat tervez, s hajt végre rafinált módon, élvezettel, egyre nyíltabban, a média szolgálatát is igénybe véve, hadd lássák, nem fél senkitől és semmitől, sőt közönsége szemébe nevet, mert neki hatalma van, megbízása az öldöklésre, kínzás-ra, nyomorításra. Úgy tűnik, a borzal-mas 20. századnál is szörnyűbb szá-zadot készít, mert bár még az elején vagyunk, máris túltettünk az előző-

nek kezdetén, és a folytatás iszonya-tai ímhol kirajzolódnak. Istenünk be-lebetegszik ebbe. Erőnléte csakis töl-ünk függ. Immunrendszere lassan csődöt mond, mert legfőbb energiája, a szeretet, amit mi küldhetünk neki innen láthatatlan impulzusokon, éteri frekvenciákon, sugárzásokon át, el-apad. Az ima, a jóra valóság, a csele-kedek humanitása, egymás befoga-dása, a megbocsátás, a kölcsönös tisztelet, a készséges hála – kifogyó-ban. A Magasságbélit nem fűti az em-ber szeretetmennyisége és -minősé-ge, az az erőforrás, amely nélkülöz-hetetlen összekötő bázis Isten és ember között. Hiányosan érkezik a vitalitáshoz szükséges táplálék.

Elhagyta Őt a világ. Hiába ragasz-kodott hozzánk mindezidáig, hiába kérlelt, parancsolt, rimánkodott, fi-gyelmeztetett, nem tudtuk szerete-tünkkel sem feltölteni, sem megvi-gasztalni. Isten egyedül maradt ön-magával. Hű társa, az ember hátat fordított Teremtőjének. A hit is be-szűkült: vagy konvencionális, vagy hierarchiális, de nem mozgalommá vált, szakralizált tevékenység, mely-nek középpontjában Jézus áll. Ho-gyan is lehetne, amikor papjai közül egynéhányan – az Ő nevében s palást-jában – politikai propagandát üznek, nemegyszer mise keretében, agitációt folytatnak anyagi juttatásokért, hatal-mi pozíciókért, s híveiket olyan kö-telmekkel sújtják, amelyeket önma-gukra nézve nem tartanak előírásos-nak. Az imádság háza, mely minden-kié, így válik maga is kirekesztővé, személyválogatóvá, ahol csak bizo-nyos politikai kurzus támogatóit lát-ják szívesen.

A sötétség hadoszlopai, melyeket Hamvas Béla a káli juga, a fekete kor-szak jövelelekként idéz föl, megdöb-bentő következetességgel fogják át a Földet, kontinensnyi területeket árasztva el, nem kímélve senkit és semmit, sem embert, sem termész-et, sem intézményt, sem szentséget, megmérgezik az emberi értelmet, összekuszálják az érzelmeket, tönk-reteszik az ápoltság viszonyokat, egymás ellen fordítják a családok tagjait, el-lenségévé ugrasztják össze a barátokat, az állatokat és a növényeket tá-madásra indítják uraik, fogyasztóik

és fogva tartóik ellen, míg nem az örült tehetetlenség, a csillapíthatatlan gyűlölet és az istentelen rettegés olyan fegyvereket ad az emberek ke-zébe, amelyekkel képesek romba dönteni a világot. Kérdés, akkor elő-ről kezdődhet-e a történelem, vagy az ember mint olyan végképp leszerepel Isten képzeletében és az univerzum-ban?

Sokat, nagyon sokat beszélünk s beszélünk a szeretetről. Főképp a hu-mán tárgyokban, az egyházi prédiká-ciókban, az emberi kontaktusok szó-virágaiban. De vajon mindig komo-lyan gondoltuk-e? És legkivált: Úgy is cselekedtünk-e? Bizonyára mindig megrekedtünk a szavak, a szép udvar-lások és hamis tisztességek szintjén. Miképp jutottunk volna el különben a totális hanyatlás ciklusáig, ehhez az utolsó határállomásig? A véghelyze-tig, amikor a mindenség összeeskü-dni látszik ellenünk? Ketten marad-tunk: Isten és az ember. Semmi nem köt minket semmihez, csakis az Ő je-lenléte, agilitása, megbocsátó teljes-sége bír megoldással és magyarázat-tal. Kiprélhetünk magunkból még egy kis szeretetet, hogy dinamizmust kölcsönözzünk ennek a relációnak, de nem csalnunk-e megint? Nem ígér-getünk-e, mint eddig is számtalan-szor? Nem az érdek, a pillanatnyi me-nekülés késztet-e, hogy most, sarok-ba szorítva – cunamiba, sárba, éhe-zésbe, epidémiába, tűzözönbe, vérbe és verítékbe kényszerítve, mikor már „az ember végképp terhe lett a Föld-nek” – fogadkozzunk és könyörög-jünk? Szeretetünk az egyetlen, amit önként áldozatul kínálhatunk, a való-di, őszinte, tágan mért szeretet, hogy kiközzünk Istent monumentális magányából. A gyöngédség, a jóra való hajlandóság keringését beindít-suk ebben a kolosszális közlekedő-edényben, mely közte és köztünk áramoltatja kötésünk molekuláit, meg-akaszthatatlanul. A szeretet, amely mára már unalmas közhely lett, és el-csépelt regénytéma, miközben táplál-ja ezt a teremtői viszonyt, a szeretet egyúttal az ember és az Isten kétoldalú szövetségének egyetlen erőrtalé-ka. Ha kivész belőlünk, nincs, mi fönntartsa többé ezt a szövetséget.

Hegyvi Béla